

Ово је Србија:

За два дана Србија ће обележити шеснаест година од почетка стодневног бомбардовања здружених снага НАТО алијансе, мирно и достојанствено, са Тонијем Блером као саветником у влади, и са похвалама за кретање у добром правцу, ка ЕУ, и сарадњи са НАТО.

Најновија вест гласи да су се ове недеље српски званичници обавезали на поштовање ставки у Индивидуалном партнерском акционом плану (ИПАП) које, између осталог, дозвољавају војницима Алијансе слободан транзит кроз Србију, коришћење српске војне инфраструктуре и уживање заштићеног статуса док бораве на нашој територији.

То је, како истичу наши аналитичари, заправо највиши ниво сарадње коју партнерска држава која није чланица НАТО може успоставити са Северноатлантским пактом. У многобројним објашњењима и одавде и из НАТО, стоји да је то највећи корак који ће Србија учинити ка Алијанси, али да је то не обавезује на чланство у НАТО и не угрожава војну неутралност Србије.

Што се тиче политичке неутралности Србије, довољно је само летимично погледати насловне стране новина са којих председник Србије оштро одговара шефу Делегације Европског парламента Едуарду Кукану да узалуд врши притисак на њега да не оде на војну параду у Москви 9. маја, додајући и да је "непристојно давати савете некоме ко савет није ни тражио". Прослава победе над фашизмом изгледа да у ЕУ више није политички коректна, а Србија се ових дана налази поново у небраном грожђу - толики саветници, емисари и изасланици, да човека заболи глава: победа је победа, чланство је чланство, а председник државе која чека да буде примљена изгледа да више нема коме да пише, а јавност је постала много клизав терен, на коме неопрезни лако могу да се оклизну.

Политички обрачуни у медијима не јењавају - јесте да је Војислав Шешељ изненада добио прилику да гостује на ТВ са националном фреквенцијом, коју је искористио да жестоко нападне свог некадашњег кума, али је тај наступ изгледа осмишљен и да се оспе жестока паљба према Зорану Ћинђићу (и такозваној влади у сенци), па су се неки с правом запитали да ли Тони Блер саветује и неке који нису српски министри?

Ако је тачно да је Ћинђић тражио од Блера да бомбардује Србију, како би пао Милошевић, као што тврди Шешељ, да ли је данас могуће да Блер, или неко ко саветује Блера, тражи од Шешеља да "бомбардује" Ћинђића?

Политика је велика курва, па у том контексту треба посматрати и најновији медијски рат: што се политичког унакрсног бомбардовања тиче, ствари стоје овако: бивши председник Србије Борис Тадић оптужио је актуелног министра спољног да га је, док су били заједно у власти, терао у рат на Косову, на шта је Ивица Дачић, који је пре неколико дана у Бриселу потписао ИПАП, одговорио да "то је било време кад је претила опасност да Албанци нападну север Косова. Сматрао сам да је апсолутно неприхватљиво да Србија унапред каже да неће бранити север и да не можемо мирно да гледамо како нападају Србе на Косову" .

Најмање што се може рећи јесте да је све то дијалектика. Све тече. Панта реи. Не може се два пута у исту реку ући, па ни у "Миљацку", као што је лепо приметио Хераклит. Проблеми и противречности, које се суочавају као антитезе, резултују решењем или новим разумевањем званом синтеза.

Другим речима, синтеза гласи овако: свет се променио, Србија се променила, предзнаци су се променили, метафоре су се промениле, историја се променила, Европа се променила, Русија се променила, па је време да се променимо и ми. Да почнемо да радимо више, и да престанемо да будемо нација нерадника, као што нас је лепо ових дана опомињу са ТВ дневника и насловних страна. Да престанемо да се бавимо теоријама завере, да престанемо да читамо између редова и да схватимо да су и наши поразни у ствари победе, те да благостања и среће нема изван очију оног који гледа.

Другим речима, шта би нам фалило да за промену будемо мало срећни и ставимо ружичасте наочаре?

Пинк? Или Хеппи?

Пошто, све ово што нам се догађа, овај ријалити, све су то, мање-више, "Парови".

(Вечерње новости)